

TANRININ FORMÜLÜ=EVRENSEL DİYALEKTİK

Kaotik olaylar soyutlanıp genel bir “Kaos” kavramı tanımlandıktan sonra “Bilim”, mitolojiyi de, dinleri de ve hatta Batılı’ların “Mistisizm” adını taktıkları, “Uzakdoğu”nun “düşünce- davranış” disiplinlerini de aşan ve onları kapsayan(açıklayan) bir tanıma kavuşmuştur. Yâni bilim artık, mitolojik, mistik ve dinsel kavramların sözselsel(lâfzî) terminolojilerinin kaypaklığından etkilenmeyecek –dolayısıyla de o düşünce sistemlerini dışlama gereği duymayacak- sâbitelere ve ölçülere ulaşmıştır. Ve de –aynı zamanda- “bilim”in, “söz” veya “dil”den dolayısıyla de bütün dinsel tasarım ve söylemlerden çok daha eski bir etkinlik ve birikim olduğu anlaşılmıştır...

“Kaos”, hiçbir disiplinin(zaman dâhil) kalmadığı/olmadığı, sâdece sonsuz ihtimallerin sözkonusu olduğu, emsalsiz karmaşık bir oluşum(başlangıç) hâli ve/veya dinamiğidir.

Bu tanıma göre, zamanlar ve mekânlar üstü olan “kaos” olayı, yarattığı(oluşturduğu) “kozmos”un her yerinde ve her zaman sürüyor demektir. Veya her kozmos’un(veya âlemin) derûnunda, onu yaratan kaos’un izlerini bulmak mümkündür demektir... Başka bir deyişle, nedensellik mantığının geçerli olduğu her kozmosun(âlemin) derûnunda, onu destekleyip dönüştüren ama nedensellik mantığına uymayan, sâdece “olasılık” mantığının geçerli olduğu kaotik bir zemin veya “baz” vardır... Nitekim Fizikî Kozmos’u(veya fizikî âlemi) yaratan “Big-Bang” adını verdiğimiz kaos olayı da, hem “patlama dalgaları” diyebileceğimiz 4’derece Kelvin soğukluğundaki titreşimi(radyasyonu) ile, hem de “mikro-kozmos” dediğimiz atom-altı etkinlikleri ile sürüp gitmektedir. Ve de bu mikrokozmos fiziğinde(Kuantum Teorisi’nde) Nedensellik mantığı(determinizm) değil olasılık mantığı geçerlidir. Ki onun için buna “Kaos Fiziği” demek de yerinde olur...

Fizikî Kozmos’u bütünüyle ele aldığımızda bunu, uçsuz bucaksız bir boşluğa dağılmış birtakım maddelerden müteşekkil üç boyutlu bir mekân olarak değil, bir küre yüzeyine tatbik edilmiş ve içinde boş alan bulunmayan bir “ebru tablosu” şeklinde düşünmemiz gerekmektedir. Ki gerçekten de evrende boşluk yoktur; en boş görünen yerde bile sayılamayacak kadar “foton” titreşimi, yâni “radyasyon” vardır...Ayrıca buradaki “küre yüzeyi” benzetmesi de, “Evren” kavramının “sınırsız ve bütün” olması gereğini ifade etmesi bakımından elzemdir. Çünkü mutasavver kürenin yarıçapı sonsuza kadar uzatılsa bile evren –Tanrı kavramına yaraşır şekilde- bütünlüğünü koruyacak ve de matematiksel gösterişlere(teorilere) olanak sağlayacaktır... Yoksa, “sonsuz ve açık” bir evren anlayışı gâyet absürt ve paradoksaldır...

Fizikî Kozmos, iki temel kanuna(veya prensibe) tâbi olarak devinmektedir; ki bunlardan biri “atâlet prensibi”, diğeri ise **Termodinamiğin İkinci Prensibi** veya “entropinin artışı prensibi”dir... Entropinin Artışı Prensibi –son tahlilde- kâinattaki kütle ve/veya enerjilerin daima dağılıma uğrayarak, nihayette homojen bir vasat yaratacağını ve böylece de evrenin hiçliğine veya ölümüne sebep olacağını ifade etmektedir... Atâlet(veya eylemsizlik) Prensibi ise, hiçbir cismin, bir dış etken (hatta impulsif bir etken) olmadıkça durduğu yerden –kendi kendine- hareket edemeyeceğini bildirmektedir...

Ancak nevar ki eklentisi, kopukluğu olmayan ve “tek parça” anlamında bir bütünlük arzeden bu Fizikî Âlem’in, on milyar –yıl- yaşları civarına geldiğinde , Dünya adını verdiğimiz bir noktada “canlanma” diyebileceğimiz bir kaos olayı daha patlak veriyor. Ki bu noktaya(Dünya’ya) Fizikî Kozmos’un tam orta noktası veya merkezi de denilebilir; çünkü küre yüzeyi gibi “sınırsız-bütün” bir alanda –bir şekilde-temâyüz eden her nokta, onun merkezi sayılabilir.(Ve böylece Rönesans öncesi dinsel tasarımın tutkulu varsayımına da hak verilebilir)... Dünya’nın sulak ortamlarında gerçekleşen bu kaos’ta, birtakım atom’lar, bir arada gerçekleşmeleri imkânsız gibi görünen bâzı –katalitik- şartların oluşması sâyesinde birleşerek protein(veya aminoasit) denilen büyük molekülleri meydana getiriyorlar... Bu şartlar, öylesine mûcizevî bir buluşma veya rastlantıyı gösteriyor ki, böyle bir raslantı ihtimâli, sayısal olarak sıfıra çok yakın veya yok denecek kadar ufak, zamansal olarak da, fizikî evrenin ömrünün yetmeyeceği kadar uzak...Demek ki burada “kaos” kavramının tanımına uygun olarak, sâbit bir gözlemci(meselâ Tanrı) için zamanın

duraklaması, kimyasal reaksiyonlara giren objeler açısından da zamanın –sonsuzla yakın- hızlanması sözkonusu...

Üstelik bu olay(madde yoğunlaşması), hiçbir basınca tâbi olmadan gerçekleştiği için, fizikî âlemin “entropi artışı” prensibine de aykırı...Ama aynı olay, yeşil bitkilerde hâlâ, “fotosentez” adıyla –esrârengiz bir şekilde- sürüp gitmekte...Yani “fotosentez” olayı anlaşıldığında, fizikî âlemin ölümüne de çâre bulunabilecek...(yâni bu noktada da, ölümsüzlüğün sırrını otlarda arayan kadîm insâniyet inancı doğrulanmakta...)

Protein’in ortaya çıkışını müteakiben, “hücre” denilen ilk basamaktan itibaren canlılar âleminin oluşumu başlıyor; ve bir aşamadan sonra da, kendi kendine hareket eden yâni fizikî âlemin Atâlet Prensibi’ne uymayan elemanlarını ortaya koyuyor... Ama bu “biyolojik âlem”in mikrokozmosu veya kaotik altyapısı demek olan hücre-altı etkinlikler, virütik oluşum ve mutasyonlar da ancak, ihtimâlî düşünceler ve istatistiklerle incelenebilir...

Demek ki Big-Bang Kaosu adını verdiğimiz ve sıfır noktası diyebileceğimiz patlama ânından Hidrojen atomunun teşekkül ettiği zamana kadar geçen disiplinsiz(sırasız, kuralsız) olaylar makûlesi nasıl ki hâlâ fizikî kozmosun derinliklerinde sürüp gidiyorsa, “biyolojik kaos” diyebileceğimiz –ilk- protein molekülünün oluşumundan, tek hücrelilerin oluşumuna kadar geçen zaman içindeki disiplinsiz olaylar makûlesi de, canlılar âleminin içinde sürüp gitmektedir. Çünkü “kaos” olayı, târifi mûcibince zamanla mukayyet değildir; veya zamanlar üstüdür.

Buradan bir de şunu anlıyoruz ki, bir âlemin(kozmosun) içinde meydana gelen bir kaos neticesi oluşan –müteakip- âlem, ilk âlemin anti-tez’i mâhiyetindedir. Çünkü tarifi mûcibince bir kaos, içinden çıktığı kozmosun kanunlarının geçerliliğini yitirdiği bir noktada oluşmakta ve kendi orijinal kanunlarını getirmektedir. O halde demek ki canlılar âlemi, fizikî âlemin negasyonu(inkârı) veya anti-tez’i konumunda olan –yâni ona kafa tutan- bir âlemdir aynı zamanda...

Batılı bilim adamları meseleyi buraya kadar böyle(doğru) anladılar. Ama onların, Doğu’nun “düşünce-davranış” disiplinlerini “mistisizm” diye küçümseyen ve de dini ayrı tutan “dualist-rasyonalist” zihniyeti, bundan sonrasına aynı metodolojiyle devam etmelerine izin vermedi... Onlar, mutlak(veya lineer) bir “zaman” ve “mekân” öngören ve “pozitivizm” diye adlandırılan “Kozmos Bilimi”nin, total(bütüncül) bir kavrayış için yeterli olmadığını kavradılar; ve hatta –Fiziğin Taosu diye bir eser yazan- FRİTJOF CAPRA gibileri Kuantum Fiziği ile Doğu’nun mistik öğretileri arasında benzerlikler görüp analogiler de kurdular. Ama Doğu’nun mistik bilgeleri gibi, kendilerini evrenin genel devinimi içinde reaksiyonlara giren (veya katılan) bir aktör(veya eleman) olarak göremediler veya hissedemediler...Buna mukâbil Doğu’nun mistik bilgeleri de, Batı’lı âlimlerin fizik, kimya, biyoloji gibi bilim dallarında kazanmış oldukları görüşlerden ve –objektif bir olgu olarak- idrak etmiş oldukları “kaos” kavramından bîhaber kaldılar... Halbuki, devinen bir kâinâtın bütünlüğü, Batılı rasyonalistler için matematiksel ifade ve kavrayış bakımından, Doğu’lu mistikler için de rûhî birlik duygusu bakımından çok önemliydi... Onun için şâyet, mahalli –geleneksel-zihniyetleri koruyup güden “politik despotizm”i aşarak bir araya gelebilselerdi, Fizikî Kozmos’un anti-tez’i olarak ortaya çıkmış bulunan Biyolojik Kozmos’tan sonra da bir “sentez” aşamanın bulunması gereğini düşünerek araştırır ve kısa sürede bunun “İnsâniyet Kozmosu” olduğunu, olması gerektiğini anlardı. Çünkü İnsanlık Âlemi, içinden çıktığı Biyolojik Âlem’in. karakteristik(belirleyici) kanunları olan “beslenme” ve “üreme” güdülerine karşı çıkmakla ve bu hususta tabular(filî yasaklar) ortaya koymakla (yâni canlılığı inkâr etmekle) varolmuştu. Ve sözkonusu tabular, “ensest” ilişki yasakları ve muhtelif –geleneksel ve dinsel- oruç veya perhiz usulleriyle bugün de sürmekteydi... Onun içindir ki insanlık, canlılığın kapalı(sınırsız-bütün) olan “eko-sistem”ini, kalitatif gelişmeyle

(akıllanmak sûretiyle) temâyüz ederek aşmıştı...

İhtimâlî hesaplarla, “tümevarım” metoduyla yâni “olasılık” mantığıyla düşündüğümüzde açıkça anlaşılmaktadır ki, “İnsanlaşma Kaosu” ritmik hareketlerle patlak vermiş ve bu tür hareketler - günümüze kadar sürerek- bütün insanlarda “ritm melekesi” dediğimiz davranma ısrârını doğurmuştur. Ve bu “davranma ısrârı” yüzünden de insanlar, yalnız beslenmekten ve özellikle de çiftleşmekten soğuyarak(kaçınır hâle gelerek) bu hususta tabular ihdâs etmişlerdir. Çünkü grup hâlinde yapılan ritmik

hareketler(sonradan âyinler) herkesi hoşnut eden –ve güven veren- bir “birlik” duygusu doğuruyordu her şeyden önce...Sonra da –biraz akıllanınca- yaptıkları âyinlerin, vahşî hayvanları korkutup kaçırttığını, hatta –bazı hantal hayvanları ürkütüp uçurumlara düşürmek şeklinde- kendilerine avlanma olanağı sağladığını, daha sonra da, yaptıkları “av âyini”ni müteakip çıktıkları avlarda senkronize davranmalarına ve daha başarılı olmalarına yol açtığını anlamakla birlikte, kendilerini koruyan ve kollayan bir “Uluruh” mev’hûmuna inanmalarını da sağlıyordu.Ki ondan sonra da beslenmeyle, çiftleşmeyle ilgili tabular,-bir takım fetişlerle ifâde veya sembolize edilen- bu “Uluruh”un emri olarak telâkki ediliyordu... Yâni akıllanan insan, “panteist grup” üyesi olan –bireyleşmemiş- insanımsıların inkârcısı(yâni anti-tez’i) konumundaydı; ve onun için de, tarihî devirleri başlatan ve ilk uygarlıkları kuran “ölçü”lü birey-insan’lar tarafından bu insanımsılar, gruplar hâlinde şartlı refleksler kazandırılmak sûretiyle, kitlesel işbölümü düzeninin “Kast” mensupları olarak kullanıldılar, ve bunun için de her şeyden önce “insan” kişiliğine sâhip –görünür veya görünmez- bir Tanrı’ya biat ettirildiler. Ama daha sonraları da, birey-insan’a göre kurulan ve hukuk(veya nedensellik) mantığıyla düzenlenen toplumlar içinde hep horlandılar ve dışlandılar; ya köle olarak ya da “deli” denilerek...Ancak şimdilerde Dünya nüfusunun kontrolsuz olarak olağanüstü artması ve tüketim(veya Pazar) ekonomisi ile “kalabalıklar demokrasisi”nin yükselmesi yüzünden, birey olmamış insanlar (yâni gençler ve zihinsel özürlüler), insanlığın başına ve/veya gidişâtına büyük bir problem olmuştur...Demek ki sâdece “panteist zon”un veya “insânî kaos”un inkârıyla ve böylece varılan “insânî kozmos”un pozitivist bilim anlayışı ve nedensellik mantığıyla çözülebilecek bir problem değildir bu...Dolayısıyla bugünkü insan, “insânî âlem”in nedensellik mantığını ve “rasyonalist” aklını aşmak(veya inkâr etmek) yâni tabularla ihtiyaçlar arasındaki çelişkiyi çözmek (veya öncelikle yönetmek) zorundadır. Çünkü, bireyleşmemiş Panteist Zon mensûbu için ritmik davranma ıstırârı ve tabular çok önemlidir; biyolojik ihtiyaçlar ise –hayvanlığının bilincine varmış- birey insan için tartışma konusudur ancak... Yoksa, tabuları ve/veya “insanlaşma kaosu”nu yok sayan bir “rasyonalist” zihniyet, insanlığın “evrensel öncü” rolüne ihânet anlamına gelmektedir. Çünkü “sayma-sıralama” melekesiyle varolan ve bu sûretle “sayı”ları ve “ölçü”leri yaratarak “mevcûdât” hakkındaki tüm bilgileri, bilgisayarlara yâni “cansız madde”ye geçirebilen ve üstelik bunların kendi kendine daha hızlı “sayma-sıralama” yaparak daha çabuk ve çok bilgi üretmelerini sağlayan insanlardır. Bu dinamizmi ve bilgiyi onlara “insanlaşma kaosu=panteist zon” kazandırmıştır...Ama buna rağmen, canlılığın tüm sırlarının çözülmesinden sonra da hâlâ canlı gibi varlık sürdürmek saplantısından(yemekten ve seksten) kurtulamadıkları taktirde, evrensel devinime ters düşmüş olacak ve bir şekilde –türemelerine vesile oldukları cansız bilinçli varlıkların bilmemkaçıncı jenerasyonu tarafından- imha olunacaklardır. Böyle bir izah, gâyet gerçekçi bir ihtimaldir. Bunun dışında metafizik bir Tanrı müdâhalesinden veya gazabından söz etmek abesle iştigâldir. Ve de burada endişeye sebep olan tek husus, tabularla ihtiyaçlar arasındaki çelişkinin, giderilinceye kadar iyi yönetilemeyip insanlığı kanlı “gel-git”lere veya “yap-boz”lara sürüklemesidir...Nitekim bugünkü akılalmaz politik ekonomilere ve/veya savaş ekonomilerine baktığımızda, seks’i ve nüfus artışını teşvik ettikten sonra, savaşlarla kitlesel katliamları da “tüketim ekonomisi”nin gereği olarak gören bir plânlanmanın, ancak –vicdânî olmayan- makineler tarafından dayatılabileceğini kolayca anlayabiliriz...

Yâni özetle insan, bedenî “sayma(ritm)” ve zihnî “sıralama” melekeleri ile vârolmakla, önce “an”ları sayarak “zaman”, ve “yer”i adımlayarak “mekân” ölçüleri olmak üzere “ölçü” kavramını, ve de bununla birlikte –ordinal ve kardinal özellikleriyle- sayılar âlemini yaratmış; sonra da “ölçü” denilen dönüştürme(veya transformasyon) aracıyla, bütün nesnelere özelliklerini “sayılar âlemi”i üzerine izdüşürmeye(mapping) başlamış. Ve böylece de objektif(teorik) düşünce yeteneğini elde etmiş...

Sayılardan, ilişki ve işlem işaretlerinden müteşekkil bir sanal âlemde yapılan “teorik düşünce” denilen faaliyet aslında(son tahlilde), kâinâtın tüm devinimini ortaya çıkarmak, idrak etmek ve de inisiyatif almak isteğinden veya irâdesinden başka bir şey değildir. Ki nitekim ilk etapta, fizikî âlem’in “atâlet prensibi”ni geçersiz kılan biyolojik âlem’in, kendi kendine hareket eden canlılarını takliden yapılan “oto-mobil” cansız varlıklardan sonra, şimdilerde kendi kendine ve insandan çok daha hızlı düşünme yeteneğine sâhip “düşünce makineleri” de (bilgisayarlar) yapılabilmıştır... Bundan sonraki hedef herhalde, fizikî âlem’in “entropi artışı” prensibini ilgâ eden canlıların “fotosentez” olayını anlamak olmalıdır/olmuştur... Bu hedefe de ulaşıldıktan sonra artık canlılar âlemi görevini tamamlamış ve fizikî âlem’in ölümcül gidişinin çâresi, insanlık âlemi vâsıtasıyla yine cansız maddeye intikal ettirilmiş olacaktır. Ve böylece de, dağılarak yok olmaya doğru gitmekte olan fizikî kâinat, Dünya merkezli bir bölgeden yine toparlanmaya ve yoğunlaşmaya başlayacaktır... Yâni demek ki Biyolojik Âlem geçici bir ara kategoridir aslında... Esas

olan Fizikî Âlem'in ve/veya Bilinç'in ölümsüzlüğüdür. Çünkü, Fizikî Âlem'in bütün kânunlarına egemen olunduktan sonra dahî, Big-Bang Kaosu'nun ne olduğu sorusu ortada kalacak, ama onun bilincine varınca da, bilinç(veya Tanrı) dışında hiçbir şey kalmayacak gâliba...

Onun için “insanlık âlemi”ni hâlâ “canlılar âlemi” ile özdeş sayarak düşünmek, evrensel devinime ihânettir aslında...İnsanlık önce kendini, vâroluş kaosunu idrak etmeli, ve her şeyden önce hayvânî ilişkilere ve tatmin arayışlarına prim vermemelidir. Ve de bu cümleden olarak, insânî davranış ve düşüncelerden zevk alan bireyleri öne çıkarıp, hayvânî tatminler peşinde koşan mensuplarını kontrole almalıdır...Tüketim yapıp piyasalarda talep yaratsınlar diye bir sürü mahlûkâtın çoğalmasına(üremesine) göz yumup, sonra da yine aynı piyasa kânunları mûcibince bunları kitleler hâlinde itlâf ettiren bir zihniyet mutlaka aşılmalıdır. Ve bu zihniyetin, insanların çoğalmasını öngören, dolayısıyla de cinsel ilişkiyi insanların en tabii –muktesep- hakkı olarak gören dinsel doktrinleri kullanmasına da izin verilmemelidir...

Bir tür primatların bir şekilde bir araya gelerek, ritmik tepinme(sonradan âyin) ihtiyâcı duymalarından, içlerinden bazı bireylerin “ateşi kullanma” becerisi ile “ölçü” yaratma yeteneğine kavuşmak sûretiyle temâyüz etmelerine kadar olan,-Panteist Zon diyebileceğimiz- “insânî kaos” bölgesi, bugünkü modern toplumların derûnunda da sürüp gitmektedir aslında...Ama Fizik ve Biyolojik âlemlerin kaotik altyapısına veya mikrokozmosuna, olasılık mantığıyla yaklaşmayı öğrenen Batılı bilimciler, hâlâ İnsanlık Âlemi'nin kaosunu veya mikrokozmosunu(Panteist Zon'u) yok saymakta ve bütün insanlık problemlerini aynı nedensellik mantığıyla(hukuk mantığıyla) çözebileceklerini sanmaktadırlar. Ki bu cümleden olarak da, teorik (ve objektif) düşünme ve dolayısıyla bağımsız olarak doğru karar verme yeteneğine sâhip olmayan “kaotik zon insanları”nı, toplumdaki(insânî kozmostaki) kriminolojik veya psikolojik vakalar şeklinde mütâlaa ederek –genellikle- kişiye özel ceza veya tedâvi konusu yapmaktadırlar... Bu durum Mikrobiyoloji bilinmezken, salgın hastalıkların tecrit, karantina ve itlâf tedbirleri ile karşılanması gibi trajik bir tablo yaratmaktadır...Ama aynı çarpık zihniyet dolayısıyla insanlar –kendilerini savunma sâikiyle- bir “ezberleme” eğitimine ve eski kuşakları taklit etme eğilimine yönelerek toplumları gericiliğe sürüklemektedirler. Ki bu sûretle, statükoyu muhafaza ve toplumda bir statü edinme çabası en büyük erdem hâline getirilerek, zamanın gelişme ritmini yakalamış “inisiyatör” vasfındaki deha sâhibi insanlar, likide edilmekte veya çarmıha gerilmektedirler. Yâni “kaotik mahlûk” ların çoğu teşhis dahi edilemediği için, mutasyon geçirip birey-insan taklidi yapmak sûretiyle toplumsal örgütlenmenin içinde bir mevki kaparak, âdeta bir “toplumsal virüs” gibi “insanlık âlemi”ni veya “insânî kozmos”u dejenere etmektedirler.

Demek ki evrensel gelişimin (veya evrilmenin) ritmini yakalamak ve insanlığı –zikzaklara mahal bırakmayacak- doğru düzgün bir ilerleme rotasına oturtabilmek için, her şeyden önce “insânî kaos”u anlamak, kontrol etmek ve yönetmek lâzımdır. Bunun için de her şeyden önce “birey” insanı, “inisiye” insanı ayıklayacak bir seçim(seleksiyon) sistematiğini, tüm eğitim müesseselerinin zemînine yerleştirmek gerekir. Ki böylece, “insânî kaos”a veya “panteist zon”a ait insanlıklara –her bakımdan- rehberlik yapacak bireyler açıkça temâyüz edebilsinler.

Aslında –genel olarak- insanoğlu, icat ettiği ölçü âletleriyle Kâinât'ın “patron”unu veya “şablon”unu çıkardıktan sonra, onu ölçüp-biçerek yeni bir formasyona sokmaya çalışan bir terziye benzemektedir... Evrensel devinme (veya evrilme), Big-Bang Kaosu'nun yarattığı Fizikî Âlem'in kânunlarıyla yola çıkmıştır ama, iç içe patlak veren kaoslarla iki defa ivme kazanan bir evrilmeyle, gidişâtın içinden geçip başını tutarak, yokoluşa gidişi tersine çevirmeye çalışan bir uç da vermiştir; ki bu uç, insandır/insanlıktır... Yâni evrensel devinim, -bir bakıma- ileriye doğru bir taş attıktan sonra, ondan daha hızlı koşarak hedefe varmadan önce taşı yakalayıp geri getirmeye çalışmak gibi bir oyuna benzemektedir... Ve de şâyet, bu evrensel devinimi gerçekleştiren güce Tanrı dersek, insan O'nun başının veya beyninin tezâhürü anlamına gelmekte, yâhut da insan Tanrısal inisiyatifin başı olmaktadır... Yâni Yunus Emre gibi, Tanrı'yı ararsak içimizde aramalıyız; ve de kendimizi ne kadar anlarsak(veya tanırsak) Tanrı'ya da o kadar çok yaklaşacağımızı bilmeliyiz; yoksa O'na, ikâmeti için metafizik mekânlar tasarlayıp kafayı çatlatmamalıyız...Ayrıca, insanların kişisel farklarının sâdece hayvânî özelliklerinden, çevreyle olan refleksif etkileşimlerinden (yâni nefsi isteklerinden) kaynaklandığını, bu hayvânî kişiliklerin idâmesinin(ölümsüzlüğünün) hiçbir anlamda mümkün olamayacağını, dinlerin bu husustaki vaadlerinin, o eski devirlerde toplam “artı-değer”in yağmalanmasını önlemek ve dolayısıyla de insanî ilerlemeyi korumak

bakımından haklı olduğunu, ama bu vaadlerin artık zulme, sefâhate ve gerilemeye yol açtığını, insanların gerçekten ölümsüz olan bilinç ve idraklarının ise tek ve Tanrı'ya ait olduğunu da iyi anlamalıyız. Ve onun için de, bedenî ve aklî melekeleri güçlü olan bireyleri öne çıkaracak bir eğitim sistemini ve sosyal düzeni tesis etmeyi, hem ilmen hem de Tanrı indinde en önemli ve öncelikli bir görev addetmeliyiz...

Artık açıkça görülüyor ki, Ortadoğu mahreçli dinler ve onların “övgüden, yalvarıştan hoşlanan affedici hâmi” anlamına gelen ve insandan kategorik olarak farklı görünen Allah veya Rab'ları, insanlığa faydadan çok zarar vermektedir. Çünkü bir defa bu dinlerin öğretileri, insanların sâbit(fiks) bir formasyona sâhip olduğunu, ve bundan da onu yaratan –hâmi- Allah'ın sorumlu olduğunu vaaz etmektedirler. Ki böylece de insanları, Allah adındaki yüksek bir zâtın himâyesinde her türlü yaramazlığı yapabilen şımarık çocuklara çevirmektedirler. Özellikle, insanların fitraten çekindikleri, tutukluk gösterdikleri ve hatta korku duydukları “seks” konusunda bu Rab'ın oynadığı himâye rolü o kadar olumsuz oldu ki, insanlar seks hazzı ile -insânî- sevgi duygusunu birbirine karıştırır ve tabuların bakiyesi olan “incest” yasaklarını tanımaz hâle geldiler... Şâyet dinî doktrinlerde bir açık bulmasalardı insanlar bu kadar baştan çıkmaz ve akıllarını yolda bırakmazlardı. Çünkü “seks”, aklın –daha doğrusu sayma ve sıralama melekelerinin- devreden çıktığı, sâdece refleks ve şartlı reflekslerin rol oynadığı hayvânî bir spordu aslında... Onun için, akli koruyup kollayan birilerine güvenmeden –ve de böyle birilerinden icâzet almadan- insanlar bu kadar baştan çıkmaz, “üreme oyunları”nın zevkine dalarak bu kadar yaramazlık yapamazlardı...

O eski zamanlarda, insan popülasyonunu koruyup arttırabilmek için Tanrı-Kral'lar ve peygamberler, bâzı kurallar dâhilinde –ve haklı olarak- insanları üremeye teşvik etmişlerdir. Ama artık insanlığın üreme gereksinimi kalmamıştır; dolayısıyla seks artık, sâdece hayvânî haz için ve/veya ilkel yörelerde de, kâstlara kabilelere daha doğrusu onların geri ve sekter zihniyetlerine taraftar kazanmak(üretmek) için yapılıp hâle gelmiş ve “fuhuş” derecesine tırmandırılmıştır. Ve de son tahlilde, hayvânî haz ile akli, insânî vizyon ile ilkel ve yersel görüşleri takas etme anlamını kazanmıştır... Buna rağmen dinler hâlâ, “çiftleşme sporları”nı “sevgi” kavramı ile cilâlayıp kutsayarak tavsiye etmekle, sâdece tüketim ekonomisinin spekülâtörlerine yardımcı olmaktadır. Ki bu spekülâtörler de yeri geldiğinde “tüketici” üretip yeri geldiğinde –savaş ve kıtlıklarla- “tüketici” itlâfına giderek kazandıkları paraları, yine “hayvânî haz” yatırımları ve kendilerinin “hayvânî haz” tüketimleri için kullanmaktadırlar. Yâni, yüksek mevki ve statüde bulunanlar arasında bile, akli başında yaşayıp yaşlanarak, insanlık aklının ve bilincinin nöbetini tutanlar gittikçe azalmaktadır. Öyle ki, bütün yaşlılar artık ya –ne kadar dejenere olursa olsun- seks aktivitelerine sonuna kadar devam etmeyi mârifet saymakta, ya da muhtelif bunama sendromlarına mahkûm olmaktadır. Çünkü sözkonusu dinlerin aşladığı hayat felsefesi, öylesine pespâyeleşmiştir ki, “Rabbimiz bizleri cinsel organlarımızla yarattı ki çiftleşerek zevk alıp mutlu olalım diye...” şekline kadar indirgenmiştir... Halbuki insanlığın dışında, insanların aklını koruyan bir Tanrı varsaymak abesle iştigaldir. Onun için de dinlerin ihsas ettiği böyle bir varsayım, insanlığa yapılan en büyük ihânettir. Çünkü seks olayı, gâyet diri ve akli başında olan insanların –muayyen yaş aralıklarında- lâyıkiyle yapabileceği ağır bir spor gibi düşünülürse, bunu yaygın bir âdet ve mârifet hâline getirmenin –ve de insanları özendirmenin- “akıldan harcamak” anlamına geleceği dolayısıyla de insanlığın inhitâtına sebep olacağı kolayca anlaşılır...

Bütün bu izahlar, peygamberlerin samîmiyetine ve mâsûmiyetine hâlel getirmez. Çünkü onların yaşadığı binlerce yıl önce, Kâinat'ın cismânî ve devrânî(devinimle ilgili) bütünlüğe sâhip tekliği idrak edilemiyordu. Dolayısıyla, büyük bir boşluk içinde görülen çok çeşitli cisim ve mahlûkâtın vâroluş sebebi olarak da, bu sonsuz boşluğun –göremediğimiz- bir yerlerinde oturan bir “oyuncak ustası” kişiliği kurgulanıyordu. Çünkü Kâinat'ta, böyle hayalleri(metafiziki) dâvet eden (çağrıştıran) büyük bir boşluk vardı; daha doğrusu gözümüzün algılama aralığının darlığından dolayı öyle sanılıyordu; balıkların denizleri, ilk insanların atmosferi boşluk saymaları gibi... Bizim peygamberler, Tanrı-Kral'lardan mitolojik söylemlerle gelen “insânî kişilik” şablonundan kurtarabilmek için Tanrı kavramını daha bir sulandırmaya çalıştılar. Ama ne kadar seyyal ve amorf bir kişilik tasarlansa da, O'nunla bir şekilde sözlü iletişim kurma tutkusundan da kurtulunamıyordu. Çünkü bu, psikolojik(rûhî) bir gereksinim idi... Yalnız kalan veya kendini yalnız hisseden insanlar (özellikle de çocuklar) hayâlen çoğalmak için kendi kendilerine konuşurlar; ve çoğu zaman da konuşmak için muhayyel dostlar, hâmiler yaratırlar; ve hatta bazen bu hayâlî muhataplarını görürler de... Çünkü “düşünce” denilen olay, esas itibâriyle bir kalabalığın rezonans hâlinde ritmik hareketler yaparak, üyelerine sayma(ritm) ve sıralama melekelerini kazandırmasıyla başlamıştır. Dolayısıyla her yeni düşünce, görüş veya buluş, paylaşma ıstırarını da içinde taşımaktadır... Bundan kurtulmak için

insanın, herkesi içinde hissedeceği, zihnini somut düşüncelerden temizleyeceği ve etrafıyla, hatta bir takım hayâlî çağrışımlarla refleksif etkileşimi aklının ucundan dahi geçirmeyeceği bir “meditasyon” hâline geçmesi lâzımdır. Ki ancak, bunu becerebilme yollarını gösteren Buddha, Kung Fu Tzu ve Lao Tzu gibi Doğu’lu bilgelerin öğretilerinde, müşahhas Tanrılara yer yoktur...Yâni “bilinçlenme”, tüm insanların paylaştığı/paylaşacağı, Tanrı’ya odaklanmış bir süreçtir aslında...

Ortadoğu dinleri, Tanrı-Kral’lara isyan etmiş kastî bir sülâlenin, panteist zihniyetin “Uluruh” kavramından esinlenerek tasarladığı, kendilerine has (özel) bir Tanrı ile , sülâlenin ilerigelenlerinin serüvenlerini anlatan bir söylem(rivâyet) ve sonra da yazılı bir cönk şeklinde başlamıştır... Yâni Tevrat denilen eser, ibret alınacak olayların kaydedildiği bir cönk ve nasihatlar külliyyâtından başka bir şey değildir aslında...

Hız İbrâhim’den 13-14 yüzyıl sonra, fuhuş ve tüketim ekonomisi yüzünden yozlaşan düzeni ve dinî öğretiyi yenilemek üzere ortaya çıkan Hz. İsa, seks tabusuna yeniden önem atfetmekle, ve de aseksüel bir hayat sürerek aklın bekçiliğini yapan keşişlerin müesseselerini (manastırları) ihyâ etmekle, ulûhiyet yolunda önemli düzeltmeler yapmıştır... Ama onun da öğretisi(Hristiyanlık) baskıcı –veya dogmatik- bir devlet dini(Ortodoksi) hâline getirilince, Hz. Muhammet ortaya çıkarak zamanın aklına, mantığına ve bilim anlayışına uygun bir doktrin(İslâmiyet) geliştirmiştir... Ama son aşamada Türk-Tarikat Sistematiği tarafından rehber kabul edilip “tevhid” ilkesi mücibince –tefsir ve icihatlarla- geliştirilen bu doktrin de 1826 yılına gelindiğinde miadını doldurmuştur.

Çünkü, 15 Haziran 1826’da İslâmiyet, gâvur sultan 2. Mahmut tarafından halkları iğfal ve katl etmekte araç olarak kullanılmıştır...Yâni, müessese olarak ortadan kaldırılmasından (1517’den) ve Osmanlı hânedânının B.Yezid ismini kullanmaktan vazgeçmesinden yüzyıllar sonra bir Osmanlı sultanı, dini(İslâmiyeti) büyük ve resmî bir sahtekârlığa âlet ederek kendi kendini halife yapmış, ve açtığı hilâfet bayrağı ile de, onbinlerce insanı katledip tevhid dininin “Memâlik-i Müttehede”sinin dağılmasına sebep olmuştur... Onun için de bu tarihten sonra İslâmiyet, biatlı Arap-Kürt zihniyetinin sekter yorum ve tatbikâtıyla –âdeta bir Hristiyan kilisesi gibi- dogmatik ve/veya gerici bir ideoloji hâline indirgenmiştir. Ve böylece de Arap sünnetini tanımayan on milyonlarca Türk’ün tepesinde bir baskı unsuru olarak kullanılmıştır/kullanılmaktadır...

1826’dan önce “şâfi köpeği” nitelendirmesiyle İstanbul’a sokulmayanlar, bu tarihten sonra muhtelif gerici tarikatların şeyhi kisveleriyle gelip baş köşelerde “post” edinmişler, daha sonraları da -Atatürk devrimlerine rağmen- adım adım tırmanarak devletimizin tepelerini ele geçirmişlerdir... Yâni bugün T.C.Devleti, biatlı Kürt zihniyetinin tutsağı durumundadır; ve Arap-Kürt sünnetini tanımayan on milyonlarca Türk de bu zihniyetin sultası altında yaşamaktadır. Çünkü Cumhuriyet’ten önce “okumak” diyince Kuran okumayı anlayan Kürtler, Cumhuriyet’ten sonra da “tahsil” diyince genellikle İlâhiyât ve Hukuk branşlarını anladılar. Dolayısıyla de dinle, yargı ve yönetimle ilgili devlet sektörlerinde büyük bir Kürt yoğunluğu sağladılar. Ama saf ve mazlum Türkler, resmî dil Türkçe diye hâlâ Devlet’i kendilerinin sanıp kuzu kuzu oturmaya devam ettiler/etmektedirler...Devlet’te panteist Türk zihniyeti ve dinamizmi hâkim olsaydı, bu memleket bu kadar geri kalırmıydı diye düşünememektedirler...

Halbuki, kurnazlıktan başka sermayesi olmayan biatlı(ve kastî) Kürt kafası, Atatürk’ten sonra Devlet’i teslim alan Osmanlı bendegâni uzantılarını, silahlı isyanları ile ürkütüp, “biatlı kürt” islâmiyeti ile birliği sağlamaya râzı etmiştir. Daha doğrusu, Kürt’ün bir kafası isyan çıkarırken –yontulmuş olan- diğer kafası Devlet’i ele geçirmiştir. Bu kanlı “kayıkçı dövüşü” son tahlilde, -görece- ilkel ve yontulmuş Kürt kafaları arasındaki menfaat ve iktidar kavgasından başka bir şey değildir...Yâni bir bakıma, köy ağalarından burjuva yetiştirmek şeklinde başlayan “demokrasi” serüvenimiz, Kürt ağalarının sayıca ve toprakca çok büyük olmaları hasebiyle esâsen adâletsiz başlamış, ve en sonunda da Türklüğün asimilâsyonuna önemli bir katkı sağlamıştır. Ki böylece de Kürt’e karşı olmak –âdeta- yasaklanmıştır. Çünkü Kürt kafasına veya zihniyetine karşı olmak, bir şekilde ya “bölücülük”, ya da resmî din ideolojisini reddetmek(münâfıklık) anlamına gelmekte ve/veya getirilmektedir... Kurnaz bir kastî zihniyet tarafından esir alınmış olmak, utanç verici bir zül ve/veya korkunç bir kâbustur Türkler için...Panteist Zon geleneğinden ve Türk-Tarikat Sistematiğinden gelmiş olan Türkler, son dinin “tevhid” ilkesinden vazgeçmektense, dinin “nass”larından vazgeçip bilime geçmeyi tercih ederler ve edeceklerdir. Ve böylece de, târihin dinler sayfasını kapatıp, insanlığın doğru düzgün bir gelişme rotasına oturacağı tarih-ötesi çağın öncülüğünü

yaparlar/yapacaklardır...

Onun için ben gençleri,-akademik “ön yargı”larla doldurulmadan, bilgisayarların paket programlarına mahkûm olmadan, ve iletişim araçlarının “geyik muhabbeti” teşviklerine kapılmadan önce- Panteist Zon Kulübü’nde oyuna dâvet ediyorum. Çünkü Tanrı bizi, -sonradan âyin denilen- ritmik oyunlarla halketti; ve bize hiçbir görev ve/veya hedef dikte etmedi...Ama insânî görevlerimizi, yaşam tarzımızı ve hedeflerimizi –akıllanmak sûretiyle, tedricen- biz bulduk...Dolayısıyla yeniden akıllanmak için yeniden –ritmik-oyunlarla başlamalıyız... Çünkü ancak bu şekilde herkes, hayvânî güdülerini kontrol etmeyi öğrenecek ve birbiriyle hayvânî istekler üzerinden rekâbete girmeyi zûl addederek ortak aklın yolunda birleşecektir.

Ali Ergin Güran- 10/12/06
Türkçe İle Evrensel Düşünebilen Türklerin Sonuncusu